

शिक्षक—शिक्षणातील बोकळलेला भ्रष्टाचार आणि शिक्षकांची होत असेलली पिळवणूक

सहा.प्रा.खिल्लारे सुधीर यशवंता

एम.ए., (इंग्रजी, अर्थ) एम.एड्, सेट, नेट शिक्षणशास्त्र आबासाहेब काकडे शिक्षणशास्त्र
महाविद्यालय, षेवगांव

Abstract

भारत देशात आर्वाचिन काळापासून शिक्षणाला व शिक्षकाला अनन्य साधारण महत्त्व देण्यात आले आहे यात तिळ मात्र 'षंका नाही मात्र आज परिस्थिती वेगळी आहे. सदस्थिती मध्ये शिक्षकाला सर्व स्तरातून प्रतिकार होताना दिसत आहे. शिक्षकाची कोणीही पूर्वीसारखी इज्जत करत नाही मान मर्यादा ठेवत नाही भारता मध्ये शिक्षण क्षेत्र वगळता बाकी इतर सर्वच क्षेत्रात खुप मोठया प्रमाणात भ्रष्टाचार बोकळलेला दिसतो. आणि आज तो हळू हळू शिक्षण क्षेत्रातही मोठया प्रमाणात पोहचू लागला आहे. त्यामुळे शिक्षक शिक्षणाचे भवितव्य विदारक असणार आहे. म्हणून त्यासाठी भविष्यात शिक्षक शिक्षणाला चांगला दर्जा मिळवून देणे हे आपल्या सर्वांची जबाबदारी असणार आहे. शिक्षण व्यवस्थेतील शिक्षक हा कणा आहे शिक्षकाशिवाय शिक्षण व्यवस्था कधीच पूर्ण होउ 'षकणार नाही आणि म्हणून शिक्षण व्यवस्थेतील कणा जर माडला तर संपुर्ण शिक्षण व्यवस्था खिळखिळी होईल . ती खिळखिळी होउ नये यासाठी भविष्यात शिक्षकांची काळजी घेणे हे आपल्या सर्वांचे कर्तव्य असणार आहे.

Scholarly Research Journal's is licensed Based on a work at www.srjis.com

प्रास्ताविक :- कोणत्याही देशाचा विकास, व्यक्तीचा विकास, समाजाचा विकास हा शिक्षणाच्या स्वरूपावर अवलंबून असतो. शिक्षणाची प्रगती, प्रतिष्ठा, शिक्षण देणा-या शिक्षकांवर अवलंबून आहे. याचाच अर्थ राष्ट्रविकासाचे, समाज विकासाचे कार्य शिक्षकांवरच आहे. म्हणून असे म्हटले जाते की, शिक्षक हा राष्ट्र निर्माता आहे.

शिक्षकांचे गुणवत्तापूर्ण अध्यापन कार्य घडविण्यात शिक्षक शिक्षणाचा सिंहाचा वाटा असतो. म्हणून शिक्षक शिक्षण गुणवत्तापूर्ण करण्याची शिफारस शिक्षण समित्यांनी केली आहे. पारंपारिक आदर्ष पध्दती पेक्षाही तंत्रविज्ञानाचा पाया असलेले दर्जेदार , गुणवत्तापूर्ण अध्यापन घडविण्याचे कार्य शिक्षक प्रशिक्षण संस्थांवर आहे. यालाच आता **शिक्षक शिक्षण** असे संबोधले जात आहे.

“A Sound program of professional education of teachers is essential for the qualities improvement of education ” Recommendations by Indian Education commission.

शिक्षकांच्या शिक्षणाशिवाय कोणताही शैक्षणिक कार्यक्रम यशस्वी होउ शकत नाही. संपूर्ण शिक्षण प्रणाली शिक्षकांभोवती फिरत असते म्हणून शिक्षक हा विद्यार्थ्यांचा बोधिक पालक आहे असे म्हटले जाते.

माध्यमिक शिक्षण अहवालान ही असे नमुद केले आहे की शिक्षणाच्या पुनर्रचनेचा सर्वात महत्त्वाचा घटक म्हणजे शिक्षक होय. शिक्षकांचे वैयक्तिक गुणवैशिष्ट्ये, शैक्षणिक पात्रता, व्यावसायिक पात्रता, त्याचे शाळेतील व समाजातील स्थान शैक्षणिक प्रक्रियेस गतिमान बनवित. शिक्षकांच्या गुणवत्ता वाढीसाठी दर्जेदार शिक्षक शिक्षण कार्यक्रम आवश्यक असते.

व्याख्या :- 1. **शिक्षक शिक्षण** म्हणजे औपचारिक व अनौपचारिक कृती व अनुभवांचा साठा जो व्यक्तीला अर्हता प्राप्त करण्यास व्यावसायिक जबाबदारी ओळखण्यास मदत करतो.

2. शिक्षणाचे तत्त्वज्ञान ,समाजलक्षी कार्य व आषयक्त पध्दती मीमांसा या दृष्टिकोनातून अध्यापनासंबंधी दिले जाणारे शिक्षण म्हणजे **शिक्षक शिक्षण** होय.

अर्थ :-1 शिक्षणासंबंधी सेवाभावी वृत्ती निर्माण करणा-या शिक्षणास **शिक्षक प्रशिक्षण** असे म्हणतात.

2. शिक्षकी पेढास आवश्यक अध्यापन कौषल्ये विकसित करणारे प्रशिक्षण म्हणजे **शिक्षण प्रशिक्षण** होय.

3. शिक्षकांची समाजनिष्ठा,व्यवसायनिष्ठा,विद्यार्थीनिष्ठा,या बाबतीत गुणसम्बुचय वाढीस लावण्याची प्रक्रिया म्हणजे **शिक्षक प्रशिक्षण** होय.

वरील प्रमाण शिक्षक शिक्षणाच्या आदर्शात्मक व्याख्या आणि अर्थ जरी शिक्षण तज्ञांनी सांगितला असला तरी आज मात्र शिक्षक शिक्षणाची सदयस्थिती वेगळी आहे. आणि भविष्यात मात्र ती महाभयंकर असणार आहे. असे म्हणतात की बदल हा निसर्गचा नियम आहे स्थितीशील असे काहीच नाही.आज सर्वच क्षेत्रात झपाट्याने बदल होत आहे.जागतिकीकरणाच्या स्पर्धेच्या युगात जर आपणास टिकायचे असेल तर आपले सर्व उपक्रम आजच्याच दृष्टीने नव्हे तर भविष्यकाळातही कसे उपयुक्त ठरतील याचा विचार करावा लागेल वर्तमानाच्या खांदयावर बसून भविष्याचा वेध घ्यावा लागेल. शैक्षणिक उपक्रम भविष्याभिमुख बनवावे लागतील भविष्य हे घडत नसते तर आपणांस ते घडवावे लागते याबाबत Tofflerयांनी म्हटले आहे “The Future doesn’t just happen ,we make it and we can it”तर S.M. Ram म्हणतात की “The Future doesn’t exist.It is created ”

शिक्षक शिक्षणात सध्या खूप मोठ्या प्रमाणात भ्रष्टाचार बोकळलेला आहे. त्याला जर वेळीच जर निर्बंध घातले नाही तर त्याचा बकासुर होण्यास वेळ लागणार नाही पुढील ठिकाणी आपणास भ्रष्टाचार बोकळलेला दिसतो.

विद्यार्थी गैरहजेरीचे वाढते प्रमाण :- सध्या बी.एड,एम.एड महाविद्यालयातील गळतीचे प्रमाण खूप मोठ्या प्रमाणात वाढले आहे. विद्यार्थी प्रवेश घेतांनाच शहानिषा करतात की बाहेरून बी.एड केले तर चालेल का? आणि केवळ त्याच ठिकाणी विद्यार्थी प्रवेशीत होतात की ज्या ठिकाणी महाविद्यालय विद्यार्थ्यांना परवानगी देतात तर इतर ठिकाणी ठिकाणी त्या तुलनेने प्रवेशकमी होतात.

शिवाय पूर्वीच्या प्रमाणे आता विद्यार्थी वर्गात हजर राहत नाही भविष्यात काय परिस्थिती असेल याचे चित्र डोळ्यासमोर न आणलेलेच बरे. विद्यार्थ्यांची वार्षिक परोक्षेला बसण्यासाठी किमान 80 टक्के हजेरी असावी लागते अन्यथा त्यांना विद्यापीठ नियमानुसार परिक्षेला बसता येत नाही मात्र त्याची हजेरी लावली जाते. व परोक्षेला बसविले जाते म्हणजेच हा एक प्रकारचा नैतिक भ्रष्टाचारच म्हणावा लागेल.

विद्यापीठ स्तरावरील वेगवेगळ्या समित्यांची दिशाभूल :-विद्यापीठ वेगवेगळ्या कारणासाठी महाविद्यालयास भेटीसाठी समित्यांची नेमणूक करते . उदा. स्थानिक चौकशी समिती,स्टॉफ निवड समिती,पूर्नरमूल्यांकन समिती, ज्या दिवशी ही समिती महाविद्यालयास भेट देते त्यावेळेस त्या महाविद्यालयाची स्थिती वेगळी असते आणि इतर दिवशी स्थिती वेगळी असते.ब-याच वेळेस वेगळीच किंवा खोटा माहिती त्या त्या समितीला पुरविली जात.व ती वेळ भागवून नेली जाते. उदा. दुस-या महाविद्यालयातील किंवा संस्थेतील फर्निचर त्यासाठी आणले जाते व समितीची देखरेख झाल्यावर तेपरत ज्या त्या ठिकाणी नेउन ठेवले जाते.

समितीवर नेमलेल्या प्राध्यापकांची नैतिकता :- ब-याच वेळेच एखादया महाविद्यालयास एखादया समितीने भेट दिली असता त्या महाविद्यालयास काहीतरी उणिव असते आणि ती उणिव /त्रुटी त्या पूर्तता अहवालात लिहू नये यासाठी संस्था किंवा महाविद्यालय त्यांना पाकिटातून पैसे देतात त्याचबरोबर संबधोत प्राध्यापकांची सुध्दा पैसे मागण्याची मानसिकता असते त्यामुळे हा सगळाच शिक्षणाला लागलेला खूप मोठा कलंक आहे.

विद्यापीठाकडून मंजूर झालेला पैशांचा अयोग्य वापर :-ब-याच वेळेस ज्या कारणांसाठी विद्यापीठ अनुदान देते तो पैसा त्या कारणांसाठी खूप कमी प्रमाणात खर्च कमी केला जातो.आणि तात्पुरता कार्यक्रमासाठी खर्च केला जातो. बाकी मध्येच कोणीतरी गडप करते ही एक प्रकारे विद्यापीठाची शिक्षणाची किंवा शिक्षणक्षेत्रांची लुबाडणूकच आहे.

शिक्षकांची होणारी पिळवणूक :- सावित्रीबाई फुले पुणे विद्यापीठा अंतर्गत एकही शासकीय अध्यापक महाविद्यालय नाही केवळ अनुदानित व विनाअनुदानित महाविद्यालयांचीच खुप माठ्या प्रमाणात संख्या आहे आणि विनाअनुदानित महाविद्यालयाचे असल्यामुळे त्या त्या महाविद्यालयात संबंधीत संस्थेचे नियम,कायदे,चालतात व विद्यापीठ नियम व कायदे धाब्यावर बसविले जातात .त्यामुळे त्यात शिक्षकांची खूप मोठ्या प्रमाणात पिळवणूक होते. साधारणतः शिक्षणशास्त्र महाविद्यालयात प्राध्यापक होण्यासाठी

शैक्षणिक अर्हता ही एम.ए.एम.एड् सेट किंवा नेट शिक्षणशास्त्र अषी असावी लागते.आणि हे शिक्षण पूर्ण करण्यासाठी वयाचे किमान 25 ते 27 वर्षे घालावावे लागतात त्यानंतर कोठे तरी शिक्षक प्रशिक्षणाची नोकरी स्वीकारल्यावर त्याची विविध स्तरातून पिळवणूक केली जाते.

1. **आर्थिक पिळवणूक** :- ब-याच वेळेस विनाअनुदानित महाविद्यालय शिक्षकांना बँकेत पगार वेगळा दाखविला जातो. व प्रत्यक्षात वेगळाच दिला जातो.त्यामुळे त्याची वाच्यता त्यांना कोठेही करता येत नाही जर वाच्यता केली तर नोकरी जाण्याची भिती असते उदयाच्या पोटाची खळगी भरण्यासाठी कोठेही वाच्यता करत नाही पर्यायाने त्याची खूप मोठ्या प्रमाणात अर्थिक पिळवणूक होते.
2. **प्राचार्यांच्या अपेक्षा**:-प्राचार्यांना असे वाटते की सर्व शैक्षणिक प्रशासकीय व इतर कामकाज प्राध्यापकांनीच करावे.आणि त्यांनी जर हे कामे नाही केली तर त्यांना जास्त कामाचा भार दिला जातो व प्राध्यापकांची प्राचार्यही अशा प्रकारे पिळवणूक करतात.
3. **संस्थाचालकांकडून झालेली पिळवणूक** :- आज आपण पाहतो की बी.एड् व एम.एड् प्रवेश घेणा-या विद्यार्थ्यांची संख्याफार कमी झालेली आहे. आणि जे विद्यार्थी प्रवेश घेतात त्यापैकी 50 ते 60 टक्के विद्यार्थी गैरहजर राहतात त्यामुळे त्यांना वर्गात अध्यापनासाठी ते हजर राहत नाही पर्यायाने परिक्षेस नापास होतात. आणि मग परत संस्थाचालकांना असे वाटते की एवढे विद्यार्थी नापास का झाले? आणि परत त्याचे खापर शिक्षकांच्या माथी फोडले जातात.
4. **विद्यार्थ्यांकडून होणारी पिळवणूक** :- ब-याच वेळेस विद्यार्थ्यांना वारंवार फोन करून सुध्दा विद्यार्थी महाविद्यालयात येत नाही त्यामुळे विद्यार्थ्यांचे प्रात्यक्षिक कार्य वेळेवर पूर्ण होत नाही जे होते त्यात गुणवत्ता राहत नाही लिहलेली दोन ते चार हस्तक्षरात लिहले असते. त्यावेळेस प्राध्यापक तपासतात त्यावेळेस दुसरे प्रात्यक्षिक लिहण्यासाठी त्यांचकडे वेळही नसतो. आणि ते प्रात्यक्षिक तसेच स्वोकारले जाते. त्याची भिती त्या विद्यार्थ्यांपेक्षा संबंधीत प्राध्यापकांलाच खूप मोठ्या प्रमाणात असते अशा प्रकारे विद्यार्थ्यांकडून प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष पणे प्राध्यापकांची पिळवणूक होते.
5. **मूल्यांकन समितीच्या अपेक्षा** :- मूल्यांकन समितीच्या अपेक्षा सुध्दा ह्या प्राध्यापकांकडेच असतात कोणतेही समिती प्राचार्यांना न बोलता केवळ त्या संबंधीत प्राध्यापकांनाच दोषी ठरवितात.मात्र त्याला वेगळ्यावेगळ्या गोष्टी कारणीभूत असतात.त्यामुळे सुध्दा प्राध्यापकांची खूप मोठ्या प्रमाणात छळ होत असतो.
6. **समाजाच्या व कुटुंबाच्या अपेक्षा** :-प्राध्यापकांकडे त्यांच्या वैयक्तिक कुटुंब व समाजाच्या खूप मोठ्या प्रमाणात अपेक्षा असतात आणि त्या असणे ही साहजिकच आहे. परंतु कुटुंबाच्या व समाजाच्या अर्थिक गरजा त्या पूर्ण होवू न शकल्यामुळे प्राध्यापकांची खूप मोठ्या प्रमाणात नैतिक हानी झाल्यासारखे वाटते.

या व्यतिरिक्त ही खूप मोठ्या प्रमाणात वेगवेगळ्या कारणासाठी प्राध्यापकांची पिळवणूक होत असते.

समारोप:- वरीलप्रमाणे शिक्षक शिक्षणात खूप मोठ्या प्रमाणात भ्रष्टाचार वाढलेला आहे आणि जर तो कमी केला गेला तर ख-या अर्थाने शिक्षक शिक्षणाला भविष्य राहणार आहे. अन्यथा शिक्षक शिक्षणाची फार महाभयंकर स्थिती असेल त्यात काही शंकाच नाही त्याचप्रमाणे आज जी प्राध्यापकांची जी काही सर्वच स्तरातून पिळवणूक होत आहे ती जर कमी झाली तर शिक्षक शिक्षणाचे भविष्य उज्ज्वल राहणार आहे. म्हणून शिक्षक शिक्षणातला शिक्षक हा कणा आहे आणि जर तो मोडला तर ही शिक्षण व्यवस्थाच ढासाळून पडल्याशिवाय राहणार नाही.

संदर्भ

कुंडले म.बा. (1990) शैक्षणिक ,तत्त्वज्ञान व शैक्षणिक समाजशास्त्र महाराष्ट्र विद्यापीठ ग्रंथ निर्मिती मंडळ, श्री विद्या प्रकाशन ,पुणे

जगताप ह.ना. (2007) शिक्षणातील नवप्रवाह व नवप्रवर्तने :नूतन प्रकाशन ,पुणे

जोषी अरविंद (1995) शिक्षक प्रशिक्षण आढावे: धुळे एज्युकेशन सोसायटीचे शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय धुळे

पाटील लिला (1974) आजचे शिक्षण आजच्या समस्या :श्रीविद्या प्रकाशन पुणे

मोर चंद्रकांत (2009) शिक्षक शिक्षण :नित्य नूतन प्रकाशन पुणे